



Een week lang vergaderde een hoorgroep van de Wereldraad van kerken op de VU over kernwapens en ontwapening. Een week lang schreden Russische, Indiase en andere kerkelijke leiders soms in fraaie gewaden, al dan niet met een plastic koffiebekertje in de hand, door de gangen. Maar na enkele dagen keek niemand daar meer naar. Vertrouwd was ook snel het baardige hoofd dat een week lang net boven de tafelrand op het aula-podium uitstak naast de Russische aartsbisschop Kirill, en soms half zichtbaar achter diens rug opdook. Geen spion, zo bleek al snel, maar een simultaanvertaler voor de eerwaarde die niet zo goed Engels verstond. Problemen waren er amper, al waren de Geneefse organisatoren aanvankelijk wat bevreesd voor mogelijke demonstraties vanaf de publieke tribune.

Het minst vredig verliep nog een orgeluitvoering van VU-organist Ewald Kooiman in een middagpauze. De perschef van de Wereldraad wilde tegelijkertijd een persgesprek in de aula houden.

Kooiman liet zich echter niet uit het veld slaan (hij was per slot van rekening geprogrammeerd) en overstemde de Wereldraadwoordvoerder met fraaie orgelklanken.

Van zeer onschuldige aard was ook dat de voorzitter een eind maakte aan het af en toe tijdens de hoorzitting uit de zaal opklinkend applaus („Dit is een hoorzitting, geen demonstratie”).

Niemand werd tijdens de hoorzitting uitgefloten of uitgejoeld en ook werden geen spandoeken ontrolld. De enige die persoonlijk iets te verduren kreeg, was de uit het kommunistische Oost-Duitsland afkomstige Oberkirchenrätin Christa Lewek, wier tasje werd ontvreemd.

Maar verder verliep alles in een sfeer van vredigheid en harmonie.

Het publiek liet het overigens massaal afweten, ondanks de oproep in de Universiteitsraad. Het „niet naar binnen — toch naar binnen, mits...” waartussen de organisatoren schipperden, had kennelijk velen afgeschrikt, echter niet die dame uit Badhoevedorp die naar de VU was gereisd „om die Wereldraad ook eens mee te maken” maar natgeregend aankwam op het ogenblik dat de hoorzitting juist geëindigd was.

De pers was wél in groten getale komen opdaven: ruim honderd journalisten en 'n aantal filmploegen. Niet alleen was de EO-radio vertegenwoordigd in de vorm van de heer Emerson Vermaat, ook Persbureau Suriname zond een verslaggever, evenals de Hongaarse Kerkpers, de Oostduitse Evangelische Nachrichtenendienst, het Dagblad van het Opperbisdom van Moskou, de televisie van de DDR, Jos Hagers van De Telegraaf, David Gelzer van het Taiwanese Kerknieuws, Jantine J. de Boer van de Nieuwe Apeldoornse Courant, Newton Carlos van het Braziliaanse Fol-

has de Sao Paulo, iemand van Readers Digest en van de Nationale Katholieke Verslaggever uit de Verenigde Staten, Edelstein van de TROS, Pivovarov van de TASS en Hans Willems van de Leeuwarder Courant, allen broederlijk op een rij in de VU-aula. We doen slechts een greep.

De Japanse tv verscheen zelfs met een hele ploeg, evenals de Westduitse ARD en ZDF, de Engelse BBC en de Nederlandse IKON (die samenwerkte met het audio-visueel centrum van de VU) en het NOS-Journaal.

Het gezelschap dat op het podium plaatsnam, was al even bont samengesteld. Ook hier mensen uit Oost en West, Noord en Zuid broeder- en zusterlijk bijeen. De inrichting van het podium deed een beetje denken aan een rechtbank. In het midden de voorzitter, geflankeerd door enige Geneefse autoriteiten, rechts in twee rijen de jury alias hoorgroep en links, achter een kaal houten tafeltje, de opgeroepen getuigen. Die laatsten zaten ook soms in een unieke situatie bijeen. Dat kon tot curieuze dialogen leiden, zoals in het volgende gesprekje tussen de Westduitser Krell en de Rus Podlesni:

Krell: „U kent in de Sovjet-Unie de Westerse wapenprogramma's voor de komende zes tot acht jaar. U weet dat de kruisraketten pas aan 't eind van de jaren tachtig geplaatst kunnen worden. Maar wij hebben geen enkel idee wat de Sovjet-Unie in dit tijdvak zal doen. Zie hier een probleem.”

Podlesni: „Dat probleem ligt niet bij één kant. Het probleem voor onze militairen is dat de Verenigde Staten zoveel inlichtingen openbaar maken dat we niet kunnen vatten wat er gaande is.”

Podlesni's landgenoot Arbatov bleek zich goed thuis te voelen in het christelijk gezelschap van de Wereldraad. Gevraagd naar het waarom, vertelde hij: „Ik lees iedere week een paar avonden in de Bijbel.” Ook een andere Rus, A. A. Bayef van de Sovjet-Akademie van Wetenschappen in Moskou, vlocht moeiteloos

De Rus Podlesni: „De VS geeft zoveel informatie dat onze militairen het niet meer kunnen volgen”



Christa Lewek, hoorgroepslid uit de DDR, wier tasje werd gestolen op de VU.

